

Laki Éva: Ajándék

A bejárat előtt két kapucnis alak vitatkozott az éjszakai lámpák fényében, én a hótól elvakítva csak annyit láttam, hogy egyikük világos, a másik pedig sötét kabátot visel, bár a figyelmemet sokkal inkább az kötötte le, hogy az összehúzódások közötti percekét számoljam.

– Nézzük a ma születetteket! Mi a helyzet Sir Isaac Newtonnal? – kérdezte az egyik, miközben egy lépést hátrált, utat adva nekem a születés felé. – Hiába adtam neki zsenialitást, neked muszáj volt becsvágygal meg fanatizmussal elrontanod!

– Ugyan, eltökéltség volt az meg kitartás, amit kapott! Mire ment volna a nagy eszével, ha nincs benne elszántság? Sosem alkotta volna meg a törvényeit!

– Rendben – hallottam a hátam mögött a vitapartnereket –, ott volt a vöröskeresztes Carla Barton, akinek nemcsak jó szívet, hanem kitartást is adtam...

– Tény, Carlát nem lehetett elrontani, cserébe, finoman fogalmazva is, előnytelen külsőt kapott szegény. Viszont a te kezdetet „dicséri” Anvar Szadat is!

Mindjárt jön egy új fájás, éreztem. Egyre sűrűbb, élesebb fájások indultak el belőlem, a folyósó pedig minden megtett lépéssel hosszabbnak és hosszabbnak tűnt, ahogy a tudatomba beszivárgó vita is kezdett abszurdá válni.

– Politikus! Tényleg egy lázadó katona-politikus a legjobb érved arra, hogy ne félkész csomagokat ajándékozzunk az új életeknek? Miért akarsz újra és újra minden gyereket patikamérlegre tenni? Mindenkinek megvan az egyedi vonása, te például rettenetesen makacs vagy, a többi csak csomag. Jó és rossz, egyensúlyban.

A két hang mintha a vállam fölött vitatkozott volna, de amikor hátrafordultam, még mindig ott láttam az alakokat a kapuban, a kavargó hóesés elől félig behúzódva, messziről figyelve toporgó lépteimet.

– Jó, legyen Humphrey Bogart! Zseniális színész és nikotínista. Ha csak egy kicsivel több belátást adhattam volna neki...

– Ne gyere nekem egy színésszel! Művészember, nem ismer középutat, bármit adott volna neki, csak elvettél volna belőle.

A szülőszoba halvány fényben derengett, nem láttam bent senkit, de a belőlem elindult élet nem törődött a téllal, a hóval, a kihalt kórtermekkel, jönni akart. Rátenyereltem a konzolra, hallottam, ahogy bent az üres termeken végigfut a figyelmeztető hang – valaki bebocsátást kér. Álmos tekintetű nővér nyitott ajtót, lesegítette rólam az alsóneműt, és orvost hívott.

– Doktor úr, nincs időnk, már látszik a gyerek feje!

Hangja élesen, valóságosan hangzott, kimosta belőlem a két kabátos duruzsolását.

– Jó estét kívánok! – köszönt rám egy simogató bariton. – Doktor Lukács Máté vagyok, én fogok önnek segíteni.

– Jó estét, Seres Márta – préseltem ki magamból a nevemet, s éreztem, ahogy a fájdalom egy másik érzetbe fordul, tudattalanul is tudtam, hamarosan a kezembe foghatom a testemben óvott életet.

– Mégis, miért kellene mindenkinek egyesével kimérni a jó és rossz oldalát? Bármit is adsz nekik, néhány év múlva egyengyerekké válnak, eltűnik belőlük mindaz, amit teremteni akartunk.

Valahonnan a fejem mögül hallottam megint a hangokat, két tolófájás között hátranézve elmosódva láttam, hogy a két alak ott áll a szülőágy mögött, mint két gyönyörű angyal, hatalmas szárnyakkal.

– Delirál! A vérnyomása az egekben, el fogjuk veszíteni, gyorsan adjon be neki egy vérnyomáscsökkentőt! – Lukács doktor hangja mintha ködön át szólt volna, tudtam, de nem érdekelt, hogy rólam beszélt. Az angyalokat akartam hallani.

– Itt van Ő – szólalt meg az egyik, s a szemembe nézett, de a gyerekekre gondolt. – Neki adom a szerethetőséget, kedvelni fogják, nem fog bántani senkit, mindig lesz egy jó szava mindenkinek.

– Én azt adom neki, hogy tudjon szeretni.

– Legyen ereje megbirkózni majd a nehézséggel, részese lesz gondnak-bajnak.

– Tőlem pedig humorérzékletet kap, szüksége lesz rá ezen a világon.

– Anyuka, anyuka – szólongatott a nővér –, gyönyörű, egészséges kislány született, igazi ajándék karácsonyra.

Majd a számítógéphez fordult és beírta a születés idejét: december 25. 1 óra 12 perc.